

Tuovicast20 - Miten maahanmuutosta kannattaisi puhua.WAV

Äänitteen kesto: 59 min

Litterointimerkinnät

Haastattelijat	Eeva Koivunen Ari Evwaraye
Vastaajat	Minna Hulkkonen Pasi Saukkonen
sa- (sana)	sana jää kesken epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-) (--)	sana, josta ei ole saatu selvää useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

---

[musiikkia]

Eeva Koivunen:

Sisäisen turvallisuuden taajuudella Tuovicast.

[musiikkia]

Eeva Koivunen:

Heipä hei täältä Tuovicastin taajuuksilta. Mä olen Eeva Koivunen ja täällä mun kanssa on tuttuun tapaan Ari Evwaraye.

Ari Evwaraye:

Moi.

Eeva Koivunen:

Me ollaan pidetty kesä Tuovicastista sitä taukoa ja vähän alku syksykin on meillä hurahtanut kiireen merkeissä, mutta nyt on kiva taas ottaa mikki kauniiseen käteen ja sukeltaa Tuovicastin syövereihin. Meidän tämän päivän aihe poikkeaa kuitenkin aiemmista turvallisuuspainotteisista aiheista eli laajennetaan vähän meidän repertuaaria ja puhutaan monitahoisesta ilmiöstä nimeltä maahanmuutto. Sisäministeriöhän on sisäisen turvallisuuden ja maahanmuuton ministeriö ja tähän astiset aiheet meillä on käsitelleet pitkälti turvallisuutta. Maahanmuutto ei ole

turvallisuuskysymys ainakaan sillä tavalla kun rikollisuus tai onnettomuudet, mutta kuitenkin siitä keskustellaan usein turvallisuudesta käsin ja siihen liittyvät mielipiteet on osin kärjistyneitä. Ja vois ehkä sanoa, että se on yksi yhteiskunnan jakolinjoista. Näin ollen tänään puhutaan maahanmuutosta ja siitä miten siitä kannattaisi puhua. Meillä on täällä keskustelemassa sisäministeriön maahanmuutto-osaston ylijohtaja Minna Hulkkonen, tervetuloa Minna.

Minna Hulkkonen:

Kiitos.

Eeva Koivunen:

Ja Helsingin kaupungin erikoistutkija Pasi Saukkonen, tervetuloa lämpimästi Tuovicastiin.

Pasi Saukkonen:

Kiitos, kiitos.

Eeva Koivunen:

Tota hei alotetaan termistöllä. Mä käytin nyt termiä maahanmuutto, mutta maahanmuuton ohella voidaan myös puhua muuttoliikkeestä, siirtolaisuudesta, pakolaisuudesta. Voisitteko avata vähän näitä termejä mejän kuulijoille? Mä katson nyt Pasia tutkijana. [naurua]

Ari Evwaraye:

Tutkijat saa määrittää asioita.

Pasi Saukkonen:

Tutkija ennenminkin tutkii niitä määritelmiä kun määrittelee. Mut siis kyse on tavattoman monimuotoisesta ilmiöstä, josta usein keskustellaan hyvin yksinkertaistavin termein. Ja se on tavallaan yksi ongelma siellä koko ajan. Kyse on tietenkin ihmisten liikkuvuudesta, jota on tavattoman paljon. Ihminen on liikkuva olento.

Sitten puhutaan muuttoliikkeestä yhtenä liikkuvuuden muotona ja se puolestaan muuttoliike jakautuu maan sisäiseen muuttoon ja kansainväliseen muuttoon. Ja silloin kun on puhe maahanmuutosta, niin silloin on kyse siitä, että joku muuttaa jonkin valtion rajan yli toisesta maasta toiseen maahan niin ettei ole lähtökohtaisesti pelkästään käymässä vaan on vähintäänkin kohtalaisen pitkän aikaa siellä

asumassa, että tällä tavalla maasta muuton, kansainvälisen muuttoliikkeen pystyy määrittelemään.

Siirtolaisuudesta tänä päivänä ehkä puhutaan vähän vähemmän, mutta usein sillä tavalla, jos sitä jotain niin kun erityismäärittelyä sille tehdään niin yleensä ajatellaan, että siirtolaisuus liittyy vapaaehtoiseen muuttamiseen kun taas pakolaisuudessa on kysymys siitä, että joku joutuu muuttamaan joko oman maan sisällä tai sitten maasta ulos. Että tässä usein näillä termeillä on niin kun yhtäältä juridiset tai jopa kansainvälisoikeudelliset määrittelyt, tilastolliset määrittelyt, jotka saattaa lisäksi vaihdella maasta toiseen ja sitten tällaiset arkikieliset määrittelyt. Tämä on väistämättä eräänlainen sekametelisoppa, mutta olennaista on se, että koko ajan pitäis olla suht tarkkana sen kanssa, että mistä me oikein puhutaan, jotta keskustelu olis mahdollisimman korkeatasosta.

Eeva Koivunen:

Miltä meidän maahanmuuton kokonaiskuva tai tän hetken tilannekuva näyttää, tuleeko meille paljon tai vähän ihmisiä, mistä heitä tulee, millä perusteella?

Pasi Saukkonen:

Suomi liittyi elimellisemmin kansainväliseen muuttoliikkeeseen kylmän sodan jälkeen. Eli viimeiset kolme vuosikymmentä Suomeen on muuttanut enemmän ihmisiä kuin mitä täältä on muuttanu pois. Se näyttäytyi meille aika dramaattisena se muutos, mutta tosiasiallisesti ei Suomeen niin mitenkään hirveän paljon ole muutettu. Suuri osa muutosta on meidän lähialueilta. Neuvostoliiton romahtamisella oli siinä ihan valtaisa vaikutus sekä venäläisten, venäjänkielisten että virolaisten ja sitten somaleidenkin Suomeen tulon kautta. Sitten ajan mittaan se on laajentunut, että yhä useammasta maasta meille ollaan tultu ja tänne myös jääty. Se on monimuotoistunut myös maahanmuutto perusteiden suhteen ja kasvua on koko ajan ollu jonkin verran.

Meillä hyvin voimakkaasti maahanmuutto sijoittuu pääkaupunkiseudulle voimakkaammin ehkä kun missään toisessa Euroopan unionin maassa, sikäli kun tiedän ainakaan vähän isommista maista. Nyt on sitten tietenkin aika kiinnostavat vaiheet meneillään sen takia, että Venäjän kanssa raja ja liikkuvuus on siinä tilassa kun se on. Erittäin vaikea nähdä, että miten se jatkossa kehittyy, mut tällä hetkellä sieltä ei varmaan paljoa ole tulemista. Virolaisten kiinnostus Suomea kohtaan on selvästi vähentynyt ajan mittaan. Muista Euroopan unionin maista Suomeen on tullut tosi vähän ihmisiä. Kiinalaisten, intialaisten, Filippiineiltä lähteneiden määrät on kasvaneet, mutta aika maltillisesti. Että tällä hetkellä on isoja kysymysmerkkejä ilmassa siitä sen suhteen, että miten tämä tästä eteenpäin menee.

Eeva Koivunen:

Mikä on se yleisin peruste millä tänne tullaan?

Pasi Saukkonen:

Perhe, niin kun kaikkialle muuallekin. Että se helposti unohtuu keskusteltaessa maahanmuutosta. Et jos ajatellaan sitä taustaa, sitä syytä, niin perheen yhdistäminen, perustaminen on siellä se iso syy. Sen takana tietenkkin usein löytyy tuota toinen maahan muuttanut, joka on saattanut muuttaa työperusteisesti, opiskeluperusteisesti tai kansainvälisen suojelun perusteella saanu oleskeluluvan. Mutta näin meillä korostuu keskustelussa aika vahvasti nimenomaan pakolaiset ja turvapaikanhakijat, joiden määrä ei oo missään vaiheessa ollu kauheen iso. Mutta juuri sen takia, että työperusteista muuttoa Suomeen on ollu niin tavattoman vähän, niin sit sen suhteellinen osuus on, ei nyt likimainkaan Ruotsin ja Saksan tasolla, mutta kohtalaisen korkea.

Ari Evwaraye:

Eikö se ole niin kun, tää on se mikä kai ihmisiä. Tai yks niistä asioista mikä ihmisiä yllättää. Paljonko Minna sä ehkä tiedät ton, Pasikin yhtä lailla. Kuinka suuri osa on kansainvälisen suojelun perusteella maahanmuuttaneista oleskeluvan saaneista ihmisistä?

Minna Hulkkonen:

Se taitaa olla noin 6 %:n huiteilla tällä hetkellä. Et se eli tää on just näin niin kun Pasi sano, että meillä koko keskustelu suuntautuu Suomessa tällä hetkellä aika lailla niin kun tähän kv-suojelun, kansainvälisen suojelun taustalla tullessiin ihmisiin ja heidän osuus sit kuitenkin mejän muuttoliikkeestä on todella todella pieni.

Ari Evwaraye:

Niin, jotenkin sillee keskustelua seuraavana ja seuranneena tavallaan, et ikään kun, et jos jossain on joku otsikko maahanmuutto, niin sit oikeestaan sisältö niin kun käsittelee tätä 6 %:tta niin kun mistä Minna puhui. Haluisitko lisätä muuten tohon mitä Pasi sanoi, et niin kun sinun näkökulmasta?

Minna Hulkkonen:

Ei. Jaan kyllä tätä tilannekuvaa, mitä Pasi tässä kertoi. Ja itse asiassa tää on oikeestaan aika hätkähdyttävääkin tää, että miten nuori maahanmuuttomaa Suomi on. Et tosiaan kauheeta sanoo, et jos se kesti kylmästä sodasta kylmään sotaan niin kun tavallaan missä me nyt ollaan. Et kun meille niin iso merkitys on sillä miten paljon sitten Venäjän puolelta ja entisestä Neuvostoliitosta meille on tullut muuttajia. Mutta sitten taas toisaalta täytyy muistaa sitte, et kun sit mennään historiassa taaksepäin, niin sitten maahanmuuttajat on ollu hyvin merkittävässä rooleissa sitten Suomen itsenäisyydessä. Et jos mietitään jotain Turkua, siellä miten siellä on

kauppahuoneet perustettu ja kaikkea muuta, et sillä tavalla toki maahanmuutto on myös niin kun kautta aikojen tietenkin ollut osa meidän historiaa.

Pasi Saukkonen:

Kyllä, kyllä. Ja Helsinki ja Viipuri oli 1890-luvulla huomattavan kansainvälisiä paikkoja niin kun tämänkin päivän perpektiivistä katottuna.

Ari Ewvaraye:

Voisko jopa ajatella sillä, et tämä on nyt tullut ajatus. Voisko jopa ajatella tavallaan, et se miten me käsitellään maahanmuuttoa ja nähdään niin kun meidän, en mä tiedä voiko puhua nykyistä läntistä yhteiskuntaa ehkä puhutaan vaan Suomesta, et mitä me nähdään maahanmuutto, niin siihen niin kun se värityy tosi paljon tavallaan sillä meidän kansallisvaltion kehityksellä tietyl tavalla, jos katsoo historiallisesti. Et ennen kun oltiin eri kansallisuudet yhden kaukana olevan kruunun alaisuudessa joskus niin kun 150 vuotta sitten, niin se oli ihan erilainen kysymys. Ja sit tavallaan kun tuli ehkä toisen maailmansodan jälkeen näit niin kun kansallisvaltioiden rakentumiseen sitä niin kun yhtenäistä identiteettiä Suomesta tietysti jo pidemmältä kaarelta. Et miten se vaikuttaa siihen keskusteluun? Miten te näätte, et onko se semmonen mauste?

Pasi Saukkonen:

On se mauste ja se on hyvin vahva mauste siellä. Että siinä on oikeestaan kaksi tasoa. Siin on yleinen taso ja erityinen taso, et sillä yleisellä tasolla se mikä vaikeuttaa meidän keskustelua on tää mitä brittiososiologi Anthony Giddens puhui niin kun säiliöteoriasta valtion suhteen, että valtio on tällänen rajattu valtasäiliö. Ja siihen sisältyy ikään kuin se ajatus, että lähtökohtasesti rajat pitää, niiden sisällä liikutaan, mut rajojen välillä ei liikuta. Et se on ikään kun anomalia se, että liikutaan.

Ja tämän päivän maailmassa niin EU:n sisäinen liikkuvuus on tietenkin aivan oma juttunsa vielä. Mutta että muutenkin liikkuvuus on aivan toisella tavalla normaalia ja meillä on vähän niin kun tekemistä tämän asian sulattelemisessa. Ja sitten on vielä tää niin kun suomalainen kansakunnan rakentamisen projekti, jossa meillä rakennettiin käsitystä suomalaisuudesta aika vahvasti sillä tavalla, että me ollaan nimenomaan tiettyntyyppisiä ihmisiä ja muut on jotakin muuta. Ja tämä tuottaa sitä tiettyä kitkaa, että ihmiset, jotka on jollain tavalla erilaisia, niin heti tulee tämä, että voidaanko heitä mitenkään pitää suomalaisina tai jotain muuta sellaista. Tää on joissain maissa, briteissä erityisesti ehkä selvästi helpompaa, että sillä tavalla se kansakuntakäsitys on avarampi.

Minna Hulkkonen:

Ja tähän jos viel nappaa tästä vähän kiinni, niin kyllähän meillä liittyminen Euroopan unioniin, niin toi just tämä, et me rakensimme meidän maan ja muut nyt sitten tulee. Et jos muistetaan vaan sitä, että miten pelättiin, että saksalaiset tulee ja ostaa meidän kesämökkityöt. Et kyl se on siellä taustalla, et kyl täs tämmönen niin kun ehkä semmonen ajatusmalli meil on mitä sitten pitäis ehkä päivittää vähän tän päivän tilanteisiin. Ja kyl se sieltä pikkuhiljaa varmaan tuleekin.

Pasi Saukkonen:

Nää on hitaita prosesseja, koska ne on niin kun korvien välissä ja kulttuurisissa käytännöissä ja ajattelutavoissa, niin kun yks seminaari ei riitä.

Minna Hulkkonen:

Ei riitä.

[musiikkia]

Tuovi, ovesi turvallisuuteen osoitteessa: sisäinenturvallisuus.fi.

[musiikkia]

Ari Evwaraye:

Päästään tohon vielä kohta syvällisemmin. Mut oikeestaan ehkä vielä semmonen (-) [12:46] kysymys ja tässä ehkä se (-) olen nyt ainakin minä. Kun me tavallaan luetaan lehtiä ja kulutetaan informaatio, niin tosi monessa paikassa puhutaan maahanmuuttopolitiikasta. Sanotaan, et maahanmuuttopolitiikka ja sitä, se on tällainen ja tollanen, aika monesti se on ehkä niin kun kriittisessä tai kielteisessä sävyssä. Mutta mä oon töissä sisäministeriössä, jos multa nyt kysyttäis, että mitä se maahanmuuttopolitiikka nyt on, mitä siihen kuuluu? Niin en mä tiedä osaisinko mä antaa kovin hyvää vastausta. Et miten te näette? Ehkä nyt Minna ensin kun se siitä vastaa [naurua]. Mut kiinnostaa Pasinkin ajatukset, et mitä sisältää niin kun kuuluu mitä asioita? Ja ehkä sit vähän, et mikä meidän maahanmuuttopolitiikka nyt on? Ehkä sillee tiivistetysti. [naurua]

Minna Hulkkonen:

Lähetään siitä, et silloin pari vuotta sitten kun hain tätä paikkaa, missä nyt oon töissä, niin menin tietenki kun valmistauduin haastatteluun, niin ensimmäiseksi [naurua] sisäministeriön nettisivuille kattomaan, että miten maahanmuuttopolitiikkaa on siellä kuvattu. Ja sit siel oli listaus siitä, et mitä kaikkia kansainvälisiä sopimuksia on mihin maahanmuuttopolitiikka perustuu, mut ei siel ollu sanaakaan siitä maahanmuuttopolitiikasta. [naurua] Ja sit mä kuulin

kutsumuksen. Mut siis niin kun vakavasti ollen niin tavallaan se ajattelu mikä itellä on tällä hetkellä.

Heräsin tähän noin puoltoista vuotta sitte, kun rupesin miettii et miks meil on aika hankalaa asioiden edistäminen. Et vaik me niin kun nähdään, että jotain asiaa tarvitaan, niin sit jotenki ite tulin siihen tulokseen, et ei meil oo sovittu semmosta yhteistä päämäärää mitä me maahanmuuton eteen tehdään, vaan niitä ratkotaan jokaisessa ministeriössä erikseen. Ja silloin itelle tuli semmonen ajatus, et mejän pitäis luoda yhteinen tavoitetila, jota kaikki ministeriöt edistävät omilla hallinnonaloillaan ymmärtäen samalla, et kun he edistävät esimerkiksi nyt vaikka niin kun TEM edistää työllisyyttä, niin samalla he edistävät sitten maahanmuuttajien työllistymistä ja tätä TEM toki tekee todella ansiokkaasti tällä hetkellä.

Mut liian usein meillä on semmosia tilanteita, et sit loppujen lopuks me ruvetaan ratkomaan asioita jonkun yksittäisen pykälän draftauksen yhteydessä, jolloin sitten kahden voimakkaan ministeriön poliittiset tavoitteet törmäävät siinä. Ja sitten niin kun lakia draftaavat virkahenkilöt joutuu ratkoo sitä. Niin täs on nyt mulla se iso ajatus siitä, et mejän pitäis saada meidän yhteiskuntaan johtajuutta ja jatkuvuutta maahanmuuttopolitiikan osalta. Ja johtajuus ja jatkuvuus ovat termit, jotka [naurua] olen varastanut Pasi Saukkoselta [naurua]. Ja jotta me tehdään, koska meidän pitää niin kun maahanmuutto niin kun täs nyt on käynyt jo ilmi, niin on iso ja laaja ilmiö ja siihen liittyy paljon vaikeita kysymyksiä ratkaistavaksi tulevaisuudessa varmaan vielä enemmän. Ja sen takia meidän täytyy olla yhteinen tahtotila. Sitä en sano välttämättä, et meillä pitää olla joku niin kun maahanmuuttopolitiikka, et se ois joku tämmöne erillinen lohko. Mut niin kauan kun meillä ei ole niitä yhteisiä tavoitteita, niin ne täytyy tällasen politiikan kautta tuoda sinne. Jos ymmärrätte mitä tarkoitan?

Ari Evwaraye:

Mä kysyn välikysymyksen tohon vielä. Eli jos mä tiivistän, jos mä oisin tiukka journalisti A-studiossa, niin mä sanoisin, et okei itse asias tavallaan meil ei oo yhtenäistä maahanmuuttopolitiikkaa sillä tavalla niin kun mitä vois ajatella. Et tää on meidän iso tavoite. Tottakai kun kattoo hallitusohjelmaa, niin siellä on vaikkapa työvoiman maahanmuuttoon liittyviä tavoitteita ja näin poispäin. Mut tavallaan, et meil on niin kun, et se on tietyl tavalla pirstaloitunutta ja sit se syntyy ikään kun niis eri tilanteissa. Johtuuko tää sit siit poliittikapuolesta siinä asiassa? Et tavallaan niin kun siit on ollu ehkä vaikea muodostaa semmosta poliittista yhteisymmärrystä, niin sit mieluummin työskennellään ikään kun palasten kanssa. Vai mitä Pasi sanoo tähän?

Pasi Saukkonen:

Se on hyvä hyvä kysymys, että miks siinä oikein silleen tuota käy, koska ymmärrän tän oikein hyvin. Et meil on tavallaan niin kun kaksi maahanmuuttopolitiikkaa. Meillä on suppea maahanmuuttopolitiikka ja laaja maahanmuuttopolitiikka. Ja suppea puoli

käsittelee näitä perinteisiä asioita niin kun kuka saa tulla maahan, kuka saa jäädä maahan ja sitten siellä vielä eteenpäin kenestä voi tulla kansalainen. Ja sit meillä on tullut siihen tuota päälle tämä ajatus, että me pyritään ikään kuin kontrolloimaan ja ja pitämään mahdollisimman vähäisenä sellainen maahanmuutto, jota me ei haluta tähän maahan.

Ja sitten pyritään vielä uudempi asia, pyritään lisäämään niin kun sellasta maahanmuuttoa, jota ajatellaan, että pidetään hyödyllisenä. Ja tää on ikään kun mun tutkijaperspektiivissä siellä ytimessä. Mutta että ihan niin kun Minna sanoi, niin tämä hyvin äkkiä sitten laajenee sillä tavalla, että itse asiassa jotta tämä homma toimii, niin tässä pitää olla mukana kauheen monien eri tahojen. Ja vaatii tosiaan aika paljon niitä. Ja vaatisi enemmän, että ikään kuin pystyttäis luomaan kokonaisvaltaisia kaikki hallinnonalat läpäiseviä ja mielellään myös valtiotason ja paikallistason yhdistäviä käsityksiä siitä, että mihin me nyt oikeasti pyritään. Ja siinä yhteydessä sitten, jotta siitä tulee mitenkään edes niin kun voi tulla jotenkin järkevää, niin mä ajattelen, että sitten puolestaan niin kun yhtäältä meillä on siis se maahanmuuttaminen neutraalina yleisenä asiana, rajan ylitys asiana.

Mut et sit jotta se keskustelu on korkeatasoista sisällöllisesti, niin sit on ikään kun pakko jakaa. Nyt puhutaan työperusteisesta muutosta ja sillä selvä. Nyt puhutaan turvapaikanhakijoista ja sillä selvä. Ja mahdollisimman selkeästi niillä termein, et taas palataan, niin kun tutkijat helposti palaa käsitteisiin. Et mä luulen, että siel vois helpottaa tässäkin, että selkeytettäs, että mistä me nyt oikein puhutaan ja puhutaan sitten ihan vaan tästä yhdestä asiasta. Tää on vähän tämmöstä.

Minna Hulkkonen:

Ja sit se mikä must on olennaista on myös se, et me ei voida vaan valita niitä rusinoita pullasta, kun me puhutaan maahanmuutosta kokonaisuutena. Ja tää on tottakai, meil on neljän vuoden välein vaalit tässä maassa, niin tottakai puolueet haluaa ääniä, niin silloin tulee helposti se niin kun tulee sellanen tilanne, et puhutaan vain siitä, jolla kuvitellaan saavamme niitä ääniä. Ja silloin se, kun sä lupaat jotain äänestäjille, niin sitten sä oot niin kun sen lupauksen tietenkin sun on se lunastettava. Ja senpä takia tässä vaiheessa puoli vuotta ennen vaaleja, niin ois tosi olennaista, että me keskusteltais maahanmuutosta niin kun noin kokonaisuutena eikä vaan niin, et jokainen valitsee sieltä mieleisen palasensa.

[musiikkia]

Tuovi, turvallisuuden ovi osoitteessa: sisäinenturvallisuus.fi.

[musiikkia]

Eeva Koivunen:

Sisäministeriö valmistelee parhaillaan maahanmuuttopolitiikan uudistamista, niin millaista maahanmuuttopolitiikkaa me nyt sit tarvitaan, jos sitä on kerran tarpeen uudestaan?

Minna Hulkkonen:

Tos taisin jo äsken vähän sitä kuvatakin. Et me tarvitaan ensinnäkin sitä semmosta jatkuvaa ja johdonmukaista. Eli tää ei oo, me ei pystytä tekee tätä yhdessä hallituskaudessa. Et sen takia tää, et meil täytyy olla tämmösiä pitkän tähtäimen tavoitetiloja. Ja myös sellasia niin kun semmosia periaatteita, joihin me sitoudutaan. Esimerkiks jos me sitoudutaan siihen, et me halutaan tänne osajia, niin sit me sitoudutaan siihen pitkällä tähtäimellä. Koska se on esimerkiks sit semmonen asia, mitä vaikka yritykset katsovat, kun he tekevät omia investointipäätöksiään. Et onko tuo sellanen maa, jossa on jatkossakin osaavaa työvoimaa. Eli nää ei oo nopeita juttuja, ei näitä pystytä tehdä niin kun vuodessa eikä kahdessa. Et kyllä näihin kaikkiin menee aika monta vuotta. Ja nyt on tietenkin korkea aika tehdä sitä.

Sit on tää johtajuus. Ja nyt kun me ollaan aika paljon puhuttu siitä, et mitä me tarvitaan, et me päästään tämmöseen. Niin kun nyt täs monta kertaa on todettu, et suhteellisen haasteelliseen asiaan kiinni, niin se vaatii johtajuutta korkealta poliittiselta tasolta. Et meil oli just viime viikolla, kun meil oli tämä seminaari Suomi maahanmuutto maaksi tavoitteista tekoihin yhdessä, niin siellä sitte OECD:stä meillä oli hyvä esiintyjä tää (-) [22:30], joka totes, että pääministeritason sitoutuminen, sitä me tarvitaan. Ja silloin siihen on koko hallitus sitoutunut sen tavoitteen eteenpäin viemiseen. Sit me tarvitaan sitä, et me käytetään myös resursseja oikein. Et kun me tiedetään, että meillä ei valtionhallinnossakaan työntekijät kasva oksilla, niin silloin juuri tää, et me käytetään resursseja oikein ja me tehdään sitä työtä järkevästi. Ja niin kun Pasi tossa aikasemmin sanoi, niin myös niin, et siin on paikallistaso. Ja maahanmuuttokysymyksissä myös sitte toi järjestöt, kansalaisjärjestöt, kolmas sektori mukana. Et tämmösiä ajatuksia mulle tulee mieleen.

Ari Evwaraye:

Sit vois varmaan jotenkin ajatella sillee, että jos sitä tiivistäis, niin tietyllä tavalla ehkä siitä, et me ei pelkästään, Pasi puhuit siit laajemmasta ja suppeammasta, et me ei pelkästään ikään kun ajatella, et me kirjoitetaan pykälät siitä, että kuka saa tulla, kuka ei saa tulla, millä perusteella ja kuinka saa jäädä. Vaan et kun puhuit Minna esimerkiks noista osajista, niin tavallaan miettiä se, että no, minkä takia joku nyt haluis tulla tänne kylmään pimeään maahan. No, sen takia, että täällä on turvallista ja tääl on toimiva demokratia ja täällä ehkä lapset pääsee kansainvälisiin kouluihin ja tänne ehkä voi asettua. Koska sehän on kuitenkin tosi iso päätös ihmiselle tavallaan muuttaa toiseen maahan ja osajalle varsinkin, jolla on kysyntää ehkä siinä omassa kotimaassa missä on ne tädit, serkut, sukulaiset ja niin kun lautapeliseurat. Niin et miks ihmeessä, et mikä se niin kun eurohinta sille on. Tavallaan, et siin pitää olla niin kun jotain muitakin juttuja. Sehän on varmaan aika erilainen tulokulma

siihen koko asiaan, kun vaan se, et me kirjojetaan johku pykälät ja niin tämä estää noiden tulemisen ja lisää noiden tulemista ja sit me ihmetellään miks näin ei käykään välttämättä.

Pasi Saukkonen:

Niin, joo. Tossa ihan vähän aikaa sitten parin kollegan kanssa käytiin vähän keskustelua sähköpostin välityksellä näistä asioista. Ja joku tuli siinä maininneeksi, että kun katsoo tätä viimeksi kulunutta 30 vuotta, niin Suomen maahanmuuttopolitiikalla on häkellyttävän vähän vaikutusta Suomeen suuntautuneeseen maahanmuuttoon. [naurua] Ei siis pidä liioitella sitä, että mitä se ylipäättään voi saada aikaiseksi. Jossain määrin se on ollut yksinkertaisesti negatiivista, koska luotiin siirtymäaika niin kun 2004 Euroopan unioniin liittyneille maille.

Mut joka tapauksessa siis tää tietty mentaliteetin muutos siinä, että jos sitä halutaan edistää, niin sitten se pitää oikeasti määritellä hyvin selvästi ja pyrkiä luomaan tavoitteita ja keinoja ja muuta. Mä yleensä mielellään enemmän, kun tästä työperusteisen maahanmuuton edistämisestä, niin mä käänän sen suomeksi kansainväliseksi rekrytoinniksi. Sen takia, että mun mielestä sillä tavalla niin kun voi saada sen, se on työtä jota pitää tehdä. Se vaatii tiettyä taitoa, se vaatii huomattavan paljon resursseja ja että sitä ei voi tehdä summittaisesti niin kun koko maailmalle huutaa, että hei tää on kiva maa, että tulkaa tänne. Vaan että se edellyttää sitä, että sitten ollaan tuolla kentällä ja niin kun oikeasti niin kun sanoit, että yritetään saada ihmisiä vakuuttuneiksi siitä, että tänne ihan oikeasti kannattaa tulla, koska se ei ole mikään itsestäänselvyys.

Minna Hulkkonen:

Ja tässä on mun mielestä nyt se yks semmonen olennainen harhakäsitys, joka meillä suomalaisilla on se, että Suomeen on tulijoita niin kun ovista ja ikkunoista, näin se ei oo. Et me nähtiin just tää tämmönen kansainvälinen vertailu OECD-maiden kesken, niin me ollaan sijalla 17, ei me olla edes kärkikahinoissa.

Pasi Saukkonen:

Joo, ja valitettavasti siinä edellä on nimenomaan sellaset maat, jotka on kovin samanlaisia kuin Suomi, toiset Pohjoismaat ja toiset Pohjois-Euroopan maat, että niihin on ihan yhtä helppoa tai vaikeaa mennä kun tulla Suomeen. Ei se mahdotonta oo, mut töitä pitää tehdä.

Ari Evwaraye:

Siin meit ei ainakaan voida syyttää ilmastoo tai pimeyttä, et jos siellä Ruotsi ja Norja esimerkiks pärjää tossa.

Pasi Saukkonen:

Eihän kukaan ois Englantiin koskaan menny.

[naurua]

[musiikkia]

Tuovi, ovesi turvallisuuteen osoitteessa: sisäinenturvallisuus.fi.

[musiikkia]

Eeva Koivunen:

Osa tätä sisäministeriön uudistusta on myös niin kun täst puhuttiin tästä yhteiskunnallisesta keskustelusta, niin sen uudistaminen. Ja esimerkiksi parhaillaan on käynnissä nää maahanmuuttodialogit, niin mistä niissä on kysymys?

Minna Hulkkonen:

Niissä on kysymys siitä, että me haluttais, että Suomessa keskusteltais maahanmuutosta rakentavasti ja toisia kuunnellen. Ja sillä tavalla, että me mentäis eteenpäin eikä niin kun huudettais poteroista toiseen poteroon. Ja täähän on tämä dialogi konsepti semmonen minkä Sitra on alun perin kehittänyt ja sitä on kokeiltu muistaakseni luontodialogit on ollu ja sitten on ollu tämä poikkeusolojen dialogit. Ja maahanmuuttodialogit on nyt sitte kolmas sitten tässä sarjassansa. Ja tän tarkoituksena on sillä tavalla niin kun myös arkipäivästä tätä meidän maahanmuuttokeskustelua. Et ne ihmiset, jotka kuuntelee kun nää poterot huutaa toisilleen, niin ne ihmiset, jotka kuuntelee hiljaa siinä välissä, niin me toivottais et nyt myös nämä hiljaiset ihmiset tulisivat mukaan keskusteluun. Ja sillä tavalla me ehkä sitten pystytään myös muuttamaan sitä yleistä ilmapiiriä, mikä maahanmuuttoasioihimme suomalaisessa yhteiskunnassa tällä hetkellä on. Ja sit meil on kyl ihan semmonen piiloagendakin täällä. [naurahdus]

Pasi Saukkonen:

(--) [28:50] siellä kovin piilossa. [naurua]

Minna Hulkkonen:

Mä toivon, että tämä myös kannustaa ihmisiä tulee mukaan tähän näihin dialogeihin on se, et me saahan näistä kaikista dialogeista yhteenvedot. Ja ne auttaa meitä sitte, kun me valmistellaan politiikkaa ja me valmistellaan lainsäädäntöä, ne antaa meille sitä tilannekuvaa, et mitä meidän yhteiskunnassa, minkälaisista asioista

meillä puhutaan, kun puhutaan maahanmuutosta. Ja me toivotaan, et me saada sieltä sit myös itsellemme sitten tällasta niin kun perusteita mejän jatkotyölle sekä sitte lainsäädännön kehittämisen että politiikan kehittämisen osalta. Et meil on tällä hetkellä kivasti, meil on 70 järjestäjää, jotka on jo ilmottanut, et he järjestää näitä dialogeja. Ja mukaan mahtuu. Et on tosi kiva, jos vielä vaikkapa tämänkin podcastin kuuntelijoiden joukosta löytyy ihmisiä, jotka innostuu tästä tämmösen dialogin järjestämään. Et meil tuolla sisäministeriön sivulta, nettisivuilta löytyy ohjeita sille.

Eeva Koivunen:

Oliks se niin, et näit järjestetään kolmena päivänä eli nyt 7.10., 27.10. ja 3.11?

Minna Hulkkonen:

Kyllä, joo.

Eeva Koivunen:

Joo. Lisää tietoa tosiaan siitä löytyy sisäministeriön verkkosivuilta ja sosiaalisesta mediasta hashtagilla maahanmuuttodialogi. Tätäkin sivuttiin jo, Pasi puhuit mm. tosta säiliöajatuksesta ja täst mejän ikään kun kansallisesta narratiivista ja sen ulos sulkevuudesta. Mutta haluan kuitenkin vielä kysyä, että miksi maahanmuutosta on niin vaikea puhua?

Pasi Saukkonen:

Yksi syy siihen sen lisäksi mitä tossa on jo puhuttu näistä niin kun käsitteellisestä sekamelskasta ja koko ilmiökentän tavattomasta laajuudesta ja monimuotoisuudesta on se, että se herättää niin paljon tunteita. Et se joka sitten varmaan osittain liittyy näihin molempiin asioihin, että ajatellaan että tämä on jotakin mitä ei oikeastaan pitäisi ylipäätään olla. Ja se niin kun ihmiset suhtautuu siihen skeptisesti tai suorastaan niin kun pelolla tai osa jotenkin jopa hyvin suurella vastenmielimielisyydellä. Ja sitten tuota meillä niin kun tulee siihen päälle myös tätä, että koetaan että jopa suomalaisuus on hyvin nopeasti uhattuna, jos tänne muuttaa ihmisiä. Tottakai Suomi muuttuu, kun Suomeen muutetaan, että se on niin kun yksi asia.

Mutta tuota, että se herättää niin voimakkaita reaktioita, niin on sellanen, joka luo tavallaan lisäpainetta tai lisähaastetta sille, että keskustelu olis mahdollisimman tietoperusteista ja asiallista. Samaan hengenvetoon pitää sanoa, että se on emotionaalista joskus myös toiselta puolelta. Joskus niin kun se nähdään ikään kuin helpompana ja myönteisempänä asiana kuin mitä se niin kun kokonaisuudessaan, koska kysymys on isosta ja monimuotoisesta asiasta, niin siihen mahtuu kaikenlaista. Ei sitä myöskään niin kun pidä kieltää mitään. Ja tietenkin sitten se, et mistä kans sivuttiin silloin alussa, et siihen nähden ettei tää nyt enää ihan uus asia ole, niin ihmeen heikosti monia perusasioita oikeasti tiedetään.

Minna Hulkkonen:

Kyllä.

Ari Evwaraye:

Voiko se liittyä semmoseen niin kun ajatukseen, mä ymmärrän, et tää ei oo niin kun kummankaan teijän tavallaan niin kun ikään kun ekspertiisi aluetta. Mut voiko se liittyä semmoseen, no Pasilla kyllä ehkä on tänkin tyyppistä tutkimustaustaa. Et tavallaan niin kun, et se liittyä semmoseen ajatukseen, että kuka minä olen ja mihin minä kuulun. Et tavallaan, et kun maahan muuttaa ihmisiä, niin se tavallaan tuo tietynlaisen peilin itselle ja tavallaan ehkä liittyä sen tyyppiseen asiaan ja ajatukseen tavallaan. Vaikka se ei suoranaisesti liittyisi minuun, niin sit se tunne yhteys siihen asiaan tulee sen oman minäkuvan kautta. Ja tavallaan tässä on tämä meidän yhteisö, tältä se näyttää, täällä minä olen kasvanut ja tällaisia kieliä siel puhutaan ja se tuo minulle turvaa.

Pasi Saukkonen:

Mä siteeraan väitöskirjassa jossain kohtaa Jari Ehrnroothia, joka kirjotti joskus 90-luvulla lauseen Hesarin Vieraskynään, että meillä on Suomessa paljon ihmisiä, joilla henkilökohtasen minän on korvannut kansallinen minä. Ja tämä niin kun osuu justiinsa tohon, et nää lankeaa niin voimakkaasti yhteen. Et sit just niin kun syntyy se kokemus, se ajatus, että tämä ympäröivä Suomi on muuttumassa, niin se ei jää pelkästään niin kun sellasiksi tavallaan havaintokokemukseks vaan se kokee, että no mitä minulle sitten tapahtuu. Että se tavallaan samalla niin kun pureutuu sinne ihmisen henkilökohtaiseen identiteettiin, joka helposti kokee tulevansa uhatuksi. Tämä on vähän psykologisointia, joo, mutta mä luulen, et siinä on oma pointtinsa.

Minna Hulkkonen:

Joo. Ja sitten taas toisaalta tuntuu, et sitten kun sulle tulee muualta muuttanut siihen sun lähipiiriin, niin sithän se on ihan ookoo. Et tavallaan niin kun tarkotan tällä sitä, et mitä enemmän meillä myös niin kun ihmiset saa kohtaamisia meille muuttaneiden ihmisten kanssa. Mä väitän, että tääkin tästä pikku hiljaa helpottuu, et huomataan et eihän tämä nyt ollutkaan niin mullistava juttu sitten kuitenkaan. Ja sit se, että et on ihanaa, että meillä niin kun nuoret nykysin, niin ne käy jonkun pätkän opiskelemassa ulkomailla. Tulee se myös se oma kokemus siitä, et mitä se on kun muutetaan toiseen maahan, mitä on mennä hakemaan palveluita jostain virastosta, kun ei ymmärrä lomaketta. Et kyl nää tästä sit tällästen kokemusten kautta niin ne muuttuu, mut ne muuttuu sit vaan tietenki kovin hitaasti.

Ari Evwaraye:

Yksi asia mistä puhutaan kans ehkä tässä yhteydessä tai no silloin tällöin nousee esiin on niin kun tavallaan ikään kun semmonen oikeudenmukaisuus ajatus tavallaan, et mietitään ikään kuin oikeudenmukaisuuden kautta. Et tavallaan että kuka saa ja kuka saa mitäkin. Miten te näette tavallaan tämmösen asian, et miten paljon se ohjaa sitä keskustelua tavallaan? Että on oikeudenmukaista, et ihminen x tarkoituksellisesti joku, et joo et se on oikeudenmukaista se tulee tänne ja tekee työtä ja maksaa veroja ja niin poispäin tavallaan. Et se on oikeudenmukainen, mut sitte tavallaan ikään kuin joku tulee nauttimaan tästä meidän yhteiskunnasta, mikä on meidän ja me ollaan tätä rakennettu. Et onko se miten paljon tämmönen niin kun on siinä keskustelun hankaluudessa ehkä sitte tai meillä niin kun ohjaa meidän ajattelua siinä, kun me keskustellaan?

Minna Hulkkonen:

Toihan on ehkä yksi narratiivi mitä tällä hetkellä meidän yhteiskunnassa yritetään ikään kuin ylläpitää. Että tää jotenkin on oikein jollekin ja väärin jollekin toiselle ja se on tätä me he -jaottelua, mitä tehdään. Ja itse pidän sitä kyllä niin kun sillä tavalla haasteellisena ajattelutapana. Mut sitte tietenkin tottakai meidän täytyy muistaa se, et edelleenkin me ollaan suvereeni valtio ja jokaisen suvereenin valtion tehtäviin kuuluu se, että se päättää ja määrittelee ketä sen alueella asuu. Et se on tietenkin se lähtökohta. Mut et sitten tavallaan se, että kun tänne tullaan, ja sitten ollaan töissä ja tai tullaan pakolaisena, niin se on niin kun testattu status. Ja sillä mennään, et ei sitä voi enää sen jälkeen ikään kuin kyseenalaistaa. Mut että tämä on ehkä sitä meidän keskustelua, jota me nyt julkisuudessa käydään. Ja toi mitä Pasi sanoi tossa aikasemmin, et se on yllättävää miten tavallaan heikolla tietopohjalla me tätä meidän keskustelua käydään. Ja sitte silloin sinne pääsee sitten tällasia tunnepohjaisia ja fiilispohjaisia lähtökohtia, mistä ihmiset sitten tekee näitä omia arvioita ja tekee näitä linjauksiaan.

Pasi Saukkonen:

Oikeudenmukaisuus on hyvä, tärkeä käsite. Mutta huomaa niin kun pää raksuttaa, että se on myös samanaikaisesti pikkusen pulmallinen, koska tää on sellanen ilmiövyhytti, jossa niin kun erilaiset oikeudenmukaisuudet helposti törmää toisiinsa. Että on joku joka niin kun pakenee henkensä edestä jostain toisesta maasta, niin on tiettyssä mielessä oikeudenmukaista, että hänellä on lupa ainakin hakea sitä turvapaikkaa ellei saada sitä. Mut et sitten omalla tavallaan oikeudenmukaista sille niin kun vastaanottavalle yhteiskunnalle, et se viime kädessä tekee sen päätöksen miten näin on. On oikeudenmukaista, että ihminen saa säilyttää kielensä ja kulttuurinsa ja tapansa, ja on oikeudenmukaista sille yhteiskunnalle, että täällä toimitaan "missä maassa maan tavalla".

Ari Evwaraye:

Oikeus perheeseen, että on oikeudenmukaista, et saa viettää perhe-elämää.

Pasi Saukkonen:

Kyllä, kyllä. Että se on niin kun asioista kannattaa varmaan keskustella ja pitää sitä mukana, mut se tuottaa helposti aikamoisia kysymyksiä.

Eeva Koivunen:

Mä huomaan, että Tuovicastin täytyy tehdä toinen jakso. [naurua] Me ollaan jo ehditty jutella tästä kauan ja edelleen on paljon isoja asioita. Haluaisin kuulla siitä, jonkun verran keskustellaan siitä, me ei olla viel tost kotoutumispuolesta puhuttu, niin et pitäiskö maahanmuuttoon liittyviin kysymyksiin vastata maahanmuuttopolitiikalla vai kotoutumisella, niin millä tavalla kotoutumispolitiikka on Suomessa onnistunut ja mihin meidän tulis siinä panostaa?

Pasi Saukkonen:

Se kysymys kotoutumisen edistämisen politiikan onnistumisesta ja tai epäonnistumisesta on kans vähän niin kun samanlainen, et se kuulostaa helpolta, mutta ei se tosiasiallisesti ole sitä lainkaan. Että yleinen varmaan tosi monet ajattelee, että se on menny pieleen. Että ollaan epäonnistuttu. Mut et se johtuu usein siitä, että ajatellaan, asetetaan se tavoite mitä olis pitäny syntyä, niin sellaseen kohtaan missä se ei ollu mitenkään realistista, että sitä tavoitettas.

Eeva Koivunen:

Onko sul joku esimerkki?

Pasi Saukkonen:

Esimerkiksi siis tuossa jokin aika sitten silloinen hallitus niin kun määritteli, että tavoitteena on se, että Suomeen tulevat nopeasti tuota koulutukseen ja töihin. Ja tiedettiin, että sillä taustalla millä ihmiset olivat tulossa, niin kyllä sitä tapahtuu, mutta ei se nopeasti tapahdu. Että se on tavallaan niin kun tarpeetonta kärsimättömyyden luomista yhteiskuntaan ikään kun sellanen puhe. Jos me katotaan miten Suomessa asiat on edenneet, siis kotoutuminen, oman paikkansa löytäminen yhteiskunnassa, jossa asuu. Niin hiukan moniulotteinen ilmiö miten Suomessa on menny, niin se järkevemmän kuvan saa kun kattoo, et miten se on mennyt suurin piirtein Suomen kaltaisissa maissa. Ja sitte kuitenkin täytyy ottaa huomioon myös, että sinne tulee erilaisia ihmisiä. Tanskaan on tullu aika lailla erilaisia ihmisryhmiä kun Suomeen. Ja elinkeinorakenteet, työmarkkinat on erilaisia. Taloudelliset suhdanteet vaikuttaa aivan tavattoman paljon sinne näin.

Mutta mun käsitys on se, että kaikki nämä yhteenlaskettuna niin Suomeen muuttaneiden kotoutuminen varsinkin tällasessa niin kun taloudellisessa mielessä on

menny suurin piirtein samalla tavalla kun Suomen kannalta mielekkäissä verrokkimaissa, toisissa Pohjois-Euroopan, ei niin kauhean suurissa maissa. Tää tietenkä yhteiskunnalliseen keskusteluun tämä on vähän tylsä huomio, koska mielellään koettaisiin. Et se nyt on yksiselitteisesti onnistunut tai epäonnistunut, mut ei se niin oo, et sitä pitää kuvaa pitää tarkentaa ja voikin tarkentaa. Mutta näin niin kun yleisessä mielessä niin näin se mun mielestä on.

Ari Evwaraye:

Tavallaan ehkä siis jopa harha niin kun väittää, että tavallaan kun sitäkin kuulee, et kotoutuminen Suomessa, et se on epäonnistunut ja näin pois päin. Jos nyt verrataan muihin maihin niin näin nyt ei ilmeisesti kuitenkaan ole.

Pasi Saukkonen:

Niin, niin. Se joiltain osin on hankalaa niin kun kaikissa. Siis Suomi on erittäin pitkälle kehittynyt rikas hyvinvointivaltio. Pääkaupunkiseudulla, jossa useimmat Suomeen muuttaneet asuu, palvelusektori on noin 85 % kaikista työpaikoista. Tarkoittaa sitä, että on erittäin vähän työpaikkoja, jonne ei vaadittaisi vähintään kohtalaista koulutusta ja kielitaitoa. Ja se tuottaa sen, että ei oo ihan helppo tulla tänne ja ajatella, että heidän pitäisi heti olla sitten työelämässä kiinni. Kun ei ole sellaisia työpaikkoja. Ja tällasia maita on toki muitakin.

Minna Hulkkonen:

Ja tähän en malta olla ottamatta esimerkkiä nyt tän Ukrainan tilanteen osalta. Eli ensinnäkin he pakenevat sotaa eli he tulevat tänne niin kun eivät sen takia, että tulevat töihin vaan sen takia, et he pakenee sotaa. Ja sitten niin kun meilläkin käytiin keskustelua siitä, et nopeasti sitten vaan töihin. Ja me huomattiin, et me tehtiin tämmönen kysely ukrainalaisille, että heidän joukossaan on paljon korkeakoulutettuja, jotka omasta mielestään puhuvat hyvin englantia, mutta eivät sitten kuitenkaan riittävän hyvin sitten meidän työelämän näkökulmasta. Et sit me ollaan, et heil on motivaatio tulla töihin, he ovat koulutettuja, mut sit tietenkään kieli on sitte mikä asettaa haasteita.

[musiikkia]

Tuovi, ovesi turvallisuuteen osoitteessa: sisainenturvallisuus.fi.

[musiikkia]

Ari Evwaraye:

Ehkä muutama sana vielä siitä. Me tossa alussa todettiin, et tavallaan, et maahanmuutto ei oo samalla tavalla turvallisuuskysymys kuin vaikka rikollisuus tai

onnettomuudet, tapaturmat. Mut kuitenkin samaan aikaan siit keskustellaan tosi monesti turvallisuuskulmasta, niin miten te näette, et millasia haasteita meidän maahanmuutto, siihen ehkä laajempaan maahanmuuttopolitiikkaan, mistä Pasi puhui, kohdistuu tästä näkökulmasta? Ja mitä me tehdään hyvin ja missä ehkä meidän pitää olla hereillä tai toimia uudistaa?

Minna Hulkkonen:

Ensinnäkin just se mikä musta on olennaista, et me ei nähdä maahanmuuttoa turvallisuuskysymyksenä. Että turvallisuus on ihan samalla lailla kuin mihin muuhun politiikka-alaan liittyen.

Ari Ewwaraye:

Elinkeino, alkoholi.

Minna Hulkkonen:

Kyllä, kyllä, juuri näin. Liikenne, niin siel on turvallisuus ihan samalla lailla maahanmuuttoon liittyen. Olennaista on se, että kaikki ihmiset, jotka ovat Suomessa tuntevat olonsa turvallisiksi ja he tuntevat olevansa osa tätä yhteiskuntaa. He ovat myös turvallisuuden tuottajia. Ja sitte tottakai samaan aikaan meil on haasteellisia tilanteita. Et ihan samalla lailla kun meidän suomalaisessa yhteiskunnassa syrjäytyminen ja se, että oot omasta elämästäsi syrjässä, niin näitä samoja haastavia tilanteita on sitten myös maahanmuuttajayhteisöissä. Ja silloin kun sä et oo yhteiskunnassa kiinni, niin silloin on se vaara siihen, että sä lähdet rikolliselle polulle, on suuri. Eli ihan et meidän täytyy ihan sitä samaa työtä mitä me tehdään niin kun oman, jos nyt voi sanoa näin, oman turvallisuutemme eteen, niin sitä samaa työtä meidän pitää tehdä tänne tulevien turvallisuuden eteen. Turvallisuus Suomessa on yksi entiteetti. Ja sen eteen on tehtävä töitä tietenkin.

Eeva Koivunen:

Niin. Ja ei varmaan pelkästään edes se, että sä saatat lähteä rikolliselle tielle vaan myös se, että sä joudut rikoksen uhriksi.

Minna Hulkkonen:

Juuri näin, juuri ihan samalla lailla, kyllä.

Pasi Saukkonen:

Se on musta tärkeätä, että yhteiskunnassa säilyy mahdollisimman vahva luottamus siihen, että julkinen valta kysymyksissä, jotka liittyy jollain tavalla kansainväliseen muuttoliikkeeseen, maahanmuuttoon, maahanmuuttajien asettautumiseen, että

homma on ikään kun hallinnassa. Ja kielteisiin ilmiöihin sekä puututaan että pystytään puuttumaan. Tai aina kun ihmiset kohtaa ja liikkuu, niin tottakai siihen sisältyy erilaisia turvallisuusriskejä, ja näitä ei voi niin kun jättää huomioimatta kokonaiskuvassa. Ne on jälleen kerran ehkä kuitenkin aika vähäisiä, mutta että niitä helposti paisutellaan, joko intuitiivisesti tai jostain tarkoituksenmukaisuus syistä. Eli juuri niin kun mitä sanottiin, et luottamus niin kun turvallisuuden tunne on välillä osin jopa tärkeämpi kun se turvallisuus, koska se on sellainen, jossa saattaa tapahtua aika isoja heilahduksia aika lyhyessäkin ajassa.

Ja se on tietenkin kielteistä monellakin tapaa myös juuri sitä kautta, että jos vastaanottavassa yhteiskunnassa syntyy sellanen käsitys, että tämä tuottaa turvattomuutta, tämä hallitsemattomaksi koettu maahanmuutto, niin se hyvin helposti siirtyy siihen, että aletaan pelätä ja suhtautua vihamielisesti ihmisiin, jotka on tullut. Joka puolestaan saattaa kääntyä niin kun toisinpäin, että ihmiset niin kun, jotka eivät alun perin olleet ollenkaan kääntäneet selkäänsä suomalaiselle yhteiskunnalle, niin tekevät sitten niin. Eli turvattomuus lisääntyy paradoksaalisesti sitä kautta, että ollaan tunnettu turvattomuutta.

Ari Evwaraye:

Itseään toteuttava ennustus.

Pasi Saukkonen:

Hyvin vahvasti sellanen kyllä.

Eeva Koivunen:

Meillä on paraikaa hyvin ajankohtainen tilanne tuolla itärajalla. En malta olla tästäkin kysymättä teiltä. Niin se on tosiaan viime viikolla suljettu suurelta osalta venäläisiä, mutta Venäjän osittaisen liikekannallepanon jälkeen tänne on ehtinyt jo jonkun verran venäläisiä tulla. Mitä me tiedetään heistä ja tästä ilmiöstä? Ja osaatteko ehkä niin kun katsoa kristallipalloon, et mitä voisi olla odotettavissa?

Minna Hulkkonen:

Itse en ainakaan tähän kristallipalloon osaa katsoa tai siis osaan kyllä katsoa, mut Venäjän suhteen en kyllä sieltä osaa nähdä yhtään mitään enkä tiedä onko ketään muutakaan, joka sen osaa tehdä tällä hetkellä. Mutta siis tän Venäjältä meille tulevan liikenteen suhteen, niin siitä nyt se kokemus mitä meillä nyt tässä on vajaan viikon ajalta. Eli viime torstain ja perjantain välisenä yönä tosiaan niin kun sanoit tuossa, niin Suomeen suuntautuvaa, Venäjältä Suomeen suuntautuvaa viisumi matkustamista rajoitettiin, eli kohteena oli turistiviisumilla Suomeen tulevat ja heidän matkustamistaan ei nyt sitten jatkossa tällä erää enää sallita. Ja se on johtanut siihen, että nyt nuo tulijamäärät ovat hyvin merkittävästi kyllä sitten

pienentyneet. Ja sitten se mitä nyt sitten samalla tapahtuu on sitten se, että toki sieltä sitten jonkin verran venäläisiä edelleenkin tulee, jotka tulevat töihin. Jotka ehkä asuvat Suomessa tai on perheenjäseniä tai on joku humanitaarinen syy tulevat saamaan sairaanhoitoa. Mut sit se mitä me nyt ollaan huomattu viime päivien aikana, et sitten meillä on jonkin verran tullu sitten turvapaikkahakemuksia venäläisiltä, mutta ei mitenkään erityisemmin vielä täs tässä vaiheessa. Mutta että tilanne rajoilla on hyvin rauhallinen.

Tottakai täs ehkä tässä keskustelussa on ollu se, että tottakai meillä turvallisuusviranomaiset varautuvat kaikkeen. Ja tässä on saattanut mennä hieman sitten niin kun keskustelussa se, että kun turvallisuusviranomaiset varautuvat siihen, että pahin mahdollinen voi tapahtua, eli sieltä tulisi sitten merkittävässä määrin ihmisiä ja sitten joudutaan miettimään, et miten se tilanne hallinnoidaan, niin sitte siitä on tullu se, et okei näin tapahtuu. Eli täs on ehkä myös se, että meidänkin täytyy, kun tässä talossa viestimme, niin miettiä sitä tarkasti, et sanotaan, että miltä se tilanne näyttää ja sitten me kerromme mihin me varaudumme tai varaudummeko ylipäättänsä mihinkään. Että tässä talossa viranomaiset varautuvat aina kaikeista pahimpaan tietenkin, koska se on viranomaisten tehtävä. Mut et samalla täytyy muistaa kertoo sitte yleisesti julkisuuteen se, että mikä se tilanne on. Ja se tilanne meidän rajoilla on rauhallinen.

Ari Ewwaraye:

Tässä pitää ehkä lainata eräästä toisesta podcastista, missä käsiteltiin ajankohtaista aihetta, on hyvä todeta, että on nauhoitettu siis 5.10.2022, ja silloin kun tämä tulee ulos, se kun te tätä kuuntelette, niin saattaa olla, että tilanne on jo muuttunu. Eli se on tässä ehkä tärkeä tuoda esiin. Mut niin kun Minna sanoit niin sitä kristallipalloa ei ole, mut sitä vastoin varaudutaan hyvin laajaan skaalaan, et mitä voi tapahtua.

Pasi Saukkonen:

Siinä on ehkä jopa niin kun tiettyä maailman historiallisuutta, et ei tuu ihan heti mieleen tilannetta kovinkaan niin kun juurikaan muualtakaan, kun täältä meiltä päin, jossa on näin pitkä maaraja kahden maan välillä. Ja ihan realistisesti tuota ääripäät vähintäänkin hyvin mahdollisten ellei jopa niin kun suht todennäköisten hyvin kaukana toisistaan olevien skenaarioiden välillä, niin tää on todellisuutta. Että tuo raja saattaa pysyä pitkään, hyvinkin pitkään niin kun hyvinkin kiinni. Ja vaikka sitä helposti liioitellaan, niin kyllähän tietenkin, jos (-) [52:39] kehitys Venäjällä sellaseen suuntaan menee, niin sieltä saattaa tulijoita olla sitten aika paljonkin. Että molempiin on varmasti varauduttava vaikka toivotaan tietenkin, että ikään kuin normalisoituis.

Minna Hulkkonen:

Ja se mikä me ollaan nyt huomattu, että Venäjältä on menty hyvin merkittävässä määrin sitte Georgiaan, Kazakstaniin. Niihin maihin joihin he eivät viisumia tarvii, et ne on ihan taitaa olla parisataatuhatta, mikä on nyt ihan viime päivien aikana sieltä lähtenyt pois, että sieltä on lähdetty suurin joukoin.

[musiikkia]

Tuovi ovesi turvallisuuteen osoitteessa: sisäinenturvallisuus.fi.

[musiikkia]

Ari Evwaraye:

Vähän ehkä sillee keskustelua summatakseni, me ollaan oltu tosi monessa eri nurkassa, tää on ollu äärimmäisen mielenkiintosta. Mut ehkä lopuksi, meillä on tämmönen vakiokysymys, joka kysytään aina. Äsken puhuttiin kristallipallosta, niin nyt puhutaan taikasauvasta. Eli jos teillä olis taikasauva ja saisitte ihan yksin päättää, et millainen maahanmuuttomaa Suomi olisi vuonna 2035, niin miltä se näyttäis Minna Hulkkonen? [naurua]

Minna Hulkkonen:

Nyt mä olin tehny kotiläksyt huonosti mä en tienny, (--) [54:09].

Ari Evwaraye:

Ei se mitään. Tulee parempi vastaus.

Minna Hulkkonen:

Ehdit toivoa jo, että (--) [naurua]. Mutta ei se mitään. Siis mä toivon, että meidän asenne on muuttunut, meidän mindset on muuttunut, että on semmonen mikä on tullu paljon meidän keskusteluissa ilmi, mitä nyt ollaan tän maahanmuuttopolitiikan ympärillä käyty. Eli me ymmärrettäis, että maahanmuutto on osa normaalia elämää, se ei oo sen kummosempi, kun mikään muukaan yhteiskunnallinen ilmiö. Se on täällä, se on ja pysyy, se ei oo myöskään mikään semmonen, et me käännetään hana auki ja me käännetään se kiinni, se ei niin kun oo näin. Et jotenkin me oltais vähän niin kun, et se ois meille semmonen tylsän normaali teema ja sit me vaan sitä hoidettais, sitä mä toivon.

[naurua]

Ari Evwaraye:

Meistä olis tylsä maahanmuutto vaan.

Minna Hulkkonen:

Vastaanottava, sujuva semmonen.

Eeva Koivunen:

Kiinnostava.

Minna Hulkkonen:

Kiinnostava tottakai. Jotta tänne tulis varmaan, niin maailmalla pitäis kokea suuri herätys suomalaiseen kieleen ja kulttuuriin. Ja ehkä meidän, niin joo, avoin, sujuva, normaali suhtautuminen maahanmuuttoon.

Pasi Saukkonen:

Joo, mä oon ihan samaa mieltä tästä. Ehkä vielä pari kolme sellasta niin kun täsmennystä siihen, että jos tosiaan vois vaikuttaa, niin mä toivosin, et siis yleisellä tasolla tai tavallaan niin kun pelisäännöt, lait ja niin kun ohjelmat ja kaikki muu, niin koskien Suomen roolia kansainvälisessä muuttoliikkeessä, että ne olis mahdollisimman selkeät ja oikeudenmukaiset. Ja ajallisesti kestävä, että niiden kanssa voitaisiin mennä useampien hallituskausien yli esimerkiksi. Siinä vaaditaan sitten tosiaankin tätä keskustelua nykyistä enemmän ja parempi tasoista keskustelua.

Sitte kaks tällasta niin kun detaljiin liittyen tämän päivän tilanteeseen on se, että mä toivon, että Suomi on oikeasti kiinnostava ja houkutteleva ihmisille muualla niin, että meillä on nyt jo aika ankaraa työvoimapulaa, se tulee pahenemaan reilusti vuoteen 2035 mennessä. Mikä me ei ikinä saada sellaista määrää osaajia, että oikeasti se ongelma ratkeaisi sillä. Mutta että se voi helpottua sillä, jos siinä onnistutaan. Ja sitten tuota kyllä mä pidän tärkeänä sen, että Suomi järkevässä mittakaavassa kantaa vastuunsa, globaalin vastuunsa maailman hädänalaisten auttamisessa ja tukemisessa, ja sillä tavalla vastaanottamisessa. Et se on myös osa sitä niin kun onnistunutta maahanmuuttopolitiikkaa mun silmissä.

Eeva Koivunen:

Tämä on ollut varsin avartavaa minulle ja Arille. Ja kuten sanoin niin varmasti (-) [57:34] Tuovicastin ainoaksi maahanmuuttoa koskevaksi jaksoksi, mutta nyt meidän on valitettavasti lopetettava.

Ari Evwaraye:

Haikein mielin pakko lopettaa. [naurahdus]

Eeva Koivunen:

Mä totean tähän vielä tiedoksi kuulijoille, että tämän jakson kuvauksesta löydät sitten lisää tietoa näistä maahanmuuttodialogeista, jos on esimerkiksi kiinnostusta sinne lähteä järjestämään dialogeja. Onko sulla Ari jotain lisättävää vai?

Ari Evwaraye:

Ei ole mitään lisättävää. [naurahdus]

Eeva Koivunen:

Kerrankin saatiin Ari hiljaseksi. Hei, kiitos valtavan hyvästä keskustelusta Suomen maahanmuutto-osaston, Suomen sisäministeriön maahanmuutto-osaston ylijohdaja Minna Hulkkonen ja Helsingin kaupungin erikoistutkija Pasi Saukkonen, kiitos.

Minna Hulkkonen:

Kiitos.

Pasi Saukkonen:

Kiitos.

[musiikkia]

Sisäisen turvallisuuden taajuudella Tuovicast.

[musiikkia]